

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Краєвського Федора Трохимовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 2, частин першої, другої статті 77, частини п'ятої статті 242, пункту 2 частини п'ятої статті 328, пункту 1 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України, частини другої статті 51, частин третьої, четвертої статті 63 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“

м. К и ї в
5 вересня 2019 року
№ 240-2(П)/2019

Справа № 3-221/2019(4936/19)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича – доповідача,
Тупицького Олександра Миколайовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Краєвського Федора Трохимовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 2, частин першої, другої статті 77, частини п'ятої статті 242, пункту 2 частини п'ятої статті 328, пункту 1 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України, частини другої статті 51, частин третьої, четвертої статті 63 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких

інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Краєвський Ф.Т. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 2, частин першої, другої статті 77, частини п'ятої статті 242, пункту 2 частини п'ятої статті 328, пункту 1 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс) та частини другої статті 51, частин третьої, четвертої статті 63 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII зі змінами (далі – Закон).

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що застосування судами в його справі оспорюваних положень Кодексу та Закону призвело до порушення його прав на соціальний та судовий захист, гарантованих частиною першою статті 46 та статтею 55 Конституції України, а також інших прав, передбачених частиною другою статті 3, частинами другою, третьою статті 22, частиною першою статті 58, частиною першою статті 64, статтями 113, 117, пунктами 1, 3, 8 частини другої статті 129 Конституції України. Крім того, на думку автора клопотання, порушено принципи поділу влади, верховенства права, обов'язковості судового рішення, які закріплені в статтях 6, 8, 129¹ Конституції України.

До конституційної скарги Краєвський Ф.Т. долучив копії судових рішень у своїй справі, зокрема рішення Окружного адміністративного суду міста Києва від 7 лютого 2019 року, постанови Шостого апеляційного адміністративного суду від 15 травня 2019 року, ухвали Верховного Суду від 13 червня 2019 року.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

У Законі України „Про Конституційний Суд України“ передбачено, що конституційна скарга має містити, зокрема, обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77). Отже, особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме закон (його окремі положення) обмежує чи порушує гарантоване Конституцією України право і як це право зазнало порушень внаслідок застосування закону.

2.1. Як вбачається зі змісту конституційної скарги, Краєвський Ф.Т. не погоджується із законодавчо встановленим обмеженням щодо оскарження в касаційному порядку судових рішень у справах незначної складності, передбаченим пунктом 2 частини п'ятої статті 328, пунктом 1 частини першої статті 333 Кодексу, вважаючи його таким, що перешкоджає реалізації права на судовий захист, гарантованого частиною першою статті 55 Конституції України. Однак твердження автора клопотання про порушення права на касаційне оскарження судового рішення є хибним, оскільки згідно із пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України право на касаційне оскарження судового рішення забезпечується у визначених законом випадках. Отже, відповідно до Конституції України визначення випадків касаційного оскарження судового рішення належить до повноважень Верховної Ради України (пункт 3 частини першої статті 85, пункт 14 частини першої статті 92). Суб'єкт права на конституційну скаргу не навів аргументів, які б свідчили,

яким чином оспорювані положення Кодексу порушують його право на касаційне оскарження судового рішення.

Аналіз конституційної скарги, долучених до неї копій судових рішень першої та апеляційної інстанцій дає підстави для висновку, що Краєвський Т.Ф. реалізував право на судовий захист, гарантоване частиною першою статті 55 Конституції України.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2.2. Обґрунтовуючи невідповідність Конституції України положень частини першої статті 2, частин першої, другої статті 77, частини п'ятої статті 242 Кодексу, в яких, зокрема, унормовано завдання адміністративного судочинства, окремі положення про докази та щодо вибору і застосування судом норм права до спірних правовідносин, та частини другої статті 51, частин третьої, четвертої статті 63 Закону, якими врегульовано порядок перерахунку призначеної пенсії, Краєвський Т.Ф. аналізує судові рішення, ухвалені у його справі, та надає їм правову оцінку, а також висловлює міркування щодо правильності застосування судами норм Кодексу.

Однак питання застосування судами законів України не належить до повноважень Конституційного Суду України, який неодноразово зазначав, що правозастосовна діяльність полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам; пошук та аналіз таких норм з метою їх застосування до конкретного випадку є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Краєвського Федора Трохимовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 2, частин першої, другої статті 77, частини п'ятої статті 242, пункту 2 частини п'ятої статті 328, пункту 1 частини першої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України, частини другої статті 51, частин третьої, четвертої статті 63 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–ХІІ зі змінами на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**